

ΜΠρΠατρ 85/2015

Πρόεδρος: Σαλώμη Μούζουρα.

Δικηγόροι: Κων. Κυπρούλη, Αθ. Ζέρβας.

Με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», καθιερώθηκε η προστασία των συγγενικών προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή έχουν κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν βεβαίως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διά-δοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 § 1, 47 § 1 και 48 § 1 του ίδιου νόμου, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Σύμφωνα δε με τη διάταξη του άρθρου 46 § 1 του ν. 2121/1993: «Ως ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες θεωρούνται τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιονδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος όπως οι ηθοποιοί, οι μουσι-κοί, οι τραγουδιστές, οι χορωδοί, οι χορευτές, οι καλλιτέ-χνες κουκλοθέατρου, θεάτρου σκιών, θεάματος ποικιλιών (βαριετέ) ή ιπποδρόμου (τσίρκου)». Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρήζουν προστασίας, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η δε προστασία αυτή θεμελιώνεται στη διάταξη του άρθρου 49 του ως άνω νόμου (ΕφΘεσ 259/2010 Αρμ 2011. 414, ΕφΘεσ 2178/2008 ΤΝΠ-Νόμος). Με το εν λόγω άρθρο καθιερώνεται ανεκχώρητο ενοχικό δικαίωμα εύλογης και ενιαίας αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων (φωνογραφήματων), με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης του δικαιώματος αυτού στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που είναι οι αρμό-διοι να διαπραγματεύονται και να συμφωνούν το ύψος της αμοιβής με τους χρήστες και να διεκδικούν δικαστι-κώς ή εξωδίκως την καταβολή αυτής και να εισπράττουν αυτήν.

Συγκεκριμένα, στη διάταξη του άρθρου 49 ν. 2121/1993, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 του ν. 3057/2002 [ΦΕΚ Α 239/10.10.2002] και τροποποιήθηκε εκ νέου με το άρθρο 46 ν. 3905/2010 [ΦΕΚ Α 219/23.12.2010] και υπό τον τίτλο «Δικαίωμα εύλογης αμοιβής» ορίζονται τα εξής; «§ 1. Όταν υλικός φορέας ήχου (ή εικόνας ή ήχου και εικόνας) που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέ-χνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετι-κών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προ-βάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες ύστερα από αίτηση των οργανισμών συλλογικής διαχει-ρισης. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. § 2;

Το δικαίωμα εύλο-γης αμοιβής των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που προβλέπεται από την πρώτη παράγραφο του παρόντος άρθρου είναι ανεκχώρητο, με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. § 3: Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. § 4: Οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν δικαίωμα εύλογης αμοιβής για τη ραδιοτηλεοπτική αναμετάδοση της ερμηνείας ή εκτέλεσης τους που μεταδίδεται ραδιοτηλεοπτικά. Το Δικαίωμα εύλογης αμοιβής που προβλέπεται από την παρούσα παράγραφο είναι ανεκχώρητο και είναι δυνατή μόνο η ανάθεση της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. § 5: Όταν υλικός φορέας εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται η παράγραφος 1 εδάφια β', γ', δ' και ε', καθώς και οι §§ 2 και 4 του παρόντος άρθρου».

Από τις ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 μετά την τροποποίηση του με το άρθρο 46 του ν. 3905/2010, προκύπτει ότι η αμοιβή που καθιερώνεται με το ανωτέρω άρθρο είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμομένη μεταξύ των δικαιούχων. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους του άρθρου 54 επ. ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι ειδικότερα να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν το ύψος της αμοιβής για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνουν σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσηκούμενη μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του σε τρεις εφημερίδες, από τις οποίες η μία πρέπει να είναι οικονομική (άρθρο 56 § 3 εδ. δ' ν. 2121/1993). Κατά την κατάστρωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 § 1β', 58 και 32 § 1 του ν. 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, περί της εύλογης αμοιβής, αυτή και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το

μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο, το οποίο δεν δεσμεύεται από το συντασσόμενο από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης αμοιβολόγιο, ύστερα από αίτηση του εισπρακτικού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης (βλ. ΕφαΘ 4419/2012 ΔΕΕ 7/2013. 681, ΕφΘεσ 1810/2012 Αρμ 2013.1660 και τις υπ` αυτών παραπομπές, ΕφαΘ 915/2010 ΔΙΜΕΕ 2010. 240, ΕφΘεσ 929/2010 ΕΕμπΔ 2010. 997, ΕφΘεσ 843/2010 ΤΝΠ-Νόμος, ΕφΠειρ 701/2003 ΠειρΝ 2003.423). Από τις ανω-τέρω διατάξεις προκύπτει ότι ο νόμος, ενώ προβλέπει την υποχρέωση καταβολής εύλογης αμοιβής στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς των υλικών φορέων, δεν προχωρεί και στον καθορισμό του ύψους της αμοιβής αυτής. Προβλέπει ωστόσο, ότι σε περίπτωση διαφωνίας ανάμεσα στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και στους χρήστες, για τον προσωρινό καθορισμό της εύλογης αυτής αμοιβής αρμόδιο είναι το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Έτσι, με τη διάταξη του άρθρου 49 § 6 εδ. ε' του ν. 2121/1993 όπως η § 6 προστέθηκε με το άρθρο 46 § 1 του ν. 3905/2010 προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επίλυσης της διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Προς αποφυγή μάλιστα χρόνου μεγάλης αναμονής για τον οριστικό καθορισμό προβλέπει και τη δυνατότητα καθορισμού από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρο 49 § 6 εδ. δ' του ν. 2121/1993 όπως η § 6 προστέθηκε με το άρθρο 46 § 1 του ν. 3905/2010). Αν και θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι αυτή η προσωρινή διαπίστωση της «εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της» συνιστά γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο διαπλαστικού χαρακτήρα λαμβανόμενου κατά το άρθρο 732 ΚΠολΔ, ωστόσο ορθότερο είναι ότι πρόκειται για ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας που απλώς εκδικάζεται κατά νομοθετική παραπομπή με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων προς αποφυγή της μακρόχρονης αναμονής που απαιτείται για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (βλ. ΜΠρΚεφ 5/2014, ΜΠρΚεφ 64/2013, ΜΠρΚεφ 116/2013, ΜΠρΚεφ 119/2013 ΤΝΠ-Νόμος, ΜΠρΡοδ 425/2011 ΤΝΠ-Νόμος, πρβλ. ΕφΘεσ 259/2010 Αρμ 2011. 414 που δέχθηκε ότι «... μολονότι δεν αφορά ασφαλιστικό μέτρο, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, τέτοιο δηλαδή που αποβλέπει στην εξασφάλιση ή διατήρηση δικαιώματος ή στη ρύθμιση κατάστασης, αλλά μέτρο που σκοπεί στην ταχεία και προσωρινή επίλυση της διαφοράς, έχουν εφαρμογή, ως προσαρμοζόμενη προς τη φύση και τον σκοπό του μέτρου αυτού και οι διατάξεις των άρθρων 695 και 699 ΚΠολΔ...», με περαιτέρω παραπομπές σε ΕφαΘ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1179, ΕφΘεσ 2836/2009 αδημ., Α. Κοτσίρη/Ε. Σταματούδη, «Πνευματική ιδιοκτησία», κατ' άρθρο ερμηνεία, έκδ. 2009, άρθρο 49, σ. 878 για οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, Δ. Καλλίνικου, Πνευματική Ιδιοκτησία & Συγγενικά Δικαιώματα, 3η έκδ. [2008], § 208 σ. 291). Τούτο επειδή αντικείμενο της δίκης τόσο για τον προσωρινό, όσο και τον οριστικό προσδιορισμό δεν είναι ούτε η δεσμευτική δεοντική διάγνωση ούτε η διάπλαση του ύψους της υποχρέωσης του χρήστη έναντι του ενιαίου οργανισμού διαχείρισης. Αντικείμενο και των δύο δικών είναι αποκλειστικά η αποδεικτική διαπίστωση της καταβλητέας αμοιβής και των όρων πληρωμής της (πρβλ. ΜΠρΤρικ 1248/2002 Δ 2004.270 με παρατηρήσεις Ε. Μπαλογιάννη, Δ 2004, σ. 275). Άλλωστε δεν είναι ασφαλιστικά μέτρα όλα τα μέτρα της δικαστικής προστασίας που διατάζονται με την ειδική διαδικασία των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, αλλά σε πολλές περιπτώσεις για λόγους ταχύτητας μπορεί να υπάρχει νομοθετική παραπομπή στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων μιας διαγνωστικής διαφοράς ή της λήψης κάποιου ρυθμιστικού μέτρου, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι αυτό λαμβάνει και την ιδιότητα ασφαλιστικού μέτρου (βλ. Κ. Μήνης, Πολιτική Δικονομία, τ. V, Ασφαλιστικά μέτρα, σ. 6, Κράνη, σε Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα: ΚΠολΔ ΙΙ [2000] σε εισαγ. 682-738 αριθ. 14-15, Χ. Απαλαγάκη, Η εφαρμογή της διαδικασίας των

ασφαλιστικών μέτρων στις ιδιωτικού δικαίου διαφορές που δεν συνιστούν ασφαλιστικό μέτρο. Τιμητικός Τόμος Κώστα Ε. Μπέη, τ. 3ος, σ. 1969 επ.). Κριτήριο για την επιλογή αν η συγκεκριμένη διαφορά αποτελεί γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο ή όχι, αποτελεί το κατά πόσο αυτή φέρει τα εννοιολογικά γνωρίσματα των ασφαλιστικών μέτρων. Ως κύριο εννοιολογικό γνώρισμα των ασφαλιστικών μέτρων προβάλλεται το ότι αυτά συνδέονται τελολογικώς με τη διαγνωστική δίκη, στην οποία θα διαγνωστεί το ασφαλιστέο δικαίωμα. Τα γνήσια ασφαλιστικά μέτρα πρέπει να συνδέονται τελολογικά με κάποιο εριζόμενο δικαίωμα, το οποίο εξασφαλίζουν. Τούτο συμβαίνει λόγω της χρονικής καθυστέρησης της κύριας δίκης και του κινδύνου να δημιουργηθούν στο μεταξύ αμετάκλητες καταστάσεις. Επομένως, η τελολογική σύνδεση του ασφαλιστικού μέτρου με το ασφαλιστέο δικαίωμα εξηγεί και την τελολογική σύνδεση του με την κύρια δίκη, της οποίας είναι παρεπόμενο. Πρακτική συνέπεια της τελολογικής αυτής σχέσης των ασφαλιστικών μέτρων με την κύρια δίκη είναι ότι, αν εκείνος υπέρ του οποίου διατάχθηκαν τα ασφαλιστικά μέτρα δεν προβεί εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος σε άσκηση αγωγής, ανατρέπεται ο επειγών χαρακτήρας της υπόθεσης (προϋπόθεση για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων) και δικαιολογείται ανάκληση των ασφαλιστικών μέτρων λόγω μεταβολής των πραγμάτων κατά την § 3 άρθρου 696 ΚΠολΔ. Ωστόσο, όπου στο ν. 2121/1993 γίνεται παραπομπή για εκδίκαση κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων στην ουσία πρόκειται για ρυθμίσεις που τέμνουν οριστικά τη διαφορά (βλ. Χ. Απαλαγάκη, ό.π. όπου εξετάζονται πιο συγκεκριμένα ως παράδειγμα οι προβλέψεις του άρθρου 18 ν. 2121/1993). Στις περιπτώσεις αυτές η απόφαση που εκδίδεται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δεν αποτελεί τελολογικό παρεπόμενο της κύριας δίκης, αλλά εξαντλεί η ίδια κατά τρόπο οριστικό το αίτημα παροχής δικαστικής προστασίας. Για να καταλήξουμε σε ασφαλές συμπέρασμα, σχετικά με το αν ο προσωρινός καθορισμός της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 § 6 ν. 2121/1993 αποτελεί γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο ή ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας που απλώς εκδικάζεται κατά νομοθετική παραπομπή κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, θα πρέπει να ερευνηθεί και η πρόθεση του νομοθέτη. Όπως γίνεται γενικά δεκτό, η αξίωση εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό, έχει θεσπισθεί προκειμένου να αντισταθμίσει τη μείωση της απασχόλησης σε ζωντανές εκπομπές ή δημόσιες εκτελέσεις των πρώτων, αλλά και τη μείωση των πωλήσεων υλικών φορέων εξαιτίας των δημόσιων εκτελέσεων ή της ιδιωτικής αναπαραγωγής που υφίστανται οι δεύτεροι, ενόψει και του γεγονότος ότι δεν προβλέπεται ότι ο χρήστης λαμβάνει κάποια άδεια για τη συγκεκριμένη χρήση (Γ Κουμάντος, Πνευματική ιδιοκτησία, 8η έκδοση, σ. 413, Δ. Καλλινίκου, Πνευματική ιδιοκτησία και συγγενικά δικαιώματα, σ. 199, Μ.-Θ. Μαρίνος, Πνευματική ιδιοκτησία, σ. 262). Το όλο πνεύμα των διατάξεων του άρθρου 49 § 6 αποβλέπει στην απλοποίηση και στην ταχύτητα στις συναλλαγές μεταξύ του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, ώστε και η χρήση των πνευματικών έργων από τους τελευταίους να γίνεται απρόσκοπτα και οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων να μην αδικούνται από τη χρήση αυτή.

Επομένως, αν γίνει δεκτό ότι ο σκοπός του νομοθέτη δεν είναι άλλος από την ταχύτητα στη διενέργεια των συναλλαγών ως προς τη διακίνηση των πνευματικών έργων (βλ. Ε. Λιάσκος, Παρατηρήσεις στην ΜΠρΤρικ 1250/2002 ΧρΙΔ 2003.176, όπου και αναφορές στην ευρωπαϊκή νομοθεσία), ενώ απουσιάζει οποιοδήποτε αίτημα για διάγνωση δικαιώματος που προσβλήθηκε, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι ορθότερη είναι η άποψη που δέχεται ότι ο προσωρινός καθορισμός της εύλογης αμοιβής αποτελεί ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας που απλά

εκδικάζεται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων ακριβώς επειδή η διαδικασία αυτή εξασφαλίζει την ταχύ-τητα στην οποία η διάταξη αυτή αποσκοπεί. Στο ίδιο συμπέρασμα καταλήγουμε και αν εξετάσουμε το ζήτημα από την πλευρά του αντικείμενου της δίκης τόσο του προ-σωρινού όσο και του οριστικού καθορισμού της εύλογης αμοιβής. Συγκεκριμένα, αντικείμενο της δίκης του προ-σωρινού αλλά και του οριστικού προσδιορισμού δεν είναι ούτε η δεσμευτική δεοντική διάγνωση ούτε η διάπλαση του ύψους της υποχρέωσης του χρήστη έναντι του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, αλλά αποκλειστικά η αποδεικτική διαπίστωση της καταβλητέας αμοι-βής και των όρων πληρωμής της. Επομένως δεν πρόκειται για παροχή προσωρινής και οριστικής δικαστικής προστασίας αναφορικά με κάποια εριζόμενη έννομη σχέση, αλλά για τη διαπίστωση μιας πραγματικής κατά-στασης, στην οποία χρήστης και οργανισμός δεσμεύο-νται να προσαρμόσουν τη συμπεριφορά τους κατά την κατάρτιση της μεταξύ τους σύμβασης (πρβλ. Κ. Μπέης, σχόλια στην ΜΠρΤρικ 578/2002 Δ 2002.1147 επ. ιδίως σ. 1148). Συνέπεια αυτού είναι ότι δεν εφαρμόζονται όλες οι διατάξεις των άρθρων 686 επ. ΚΠολΔ, αλλά μόνον εκεί-νες που αρμόζουν στο είδος της δικαζόμενης υπόθεσης (πρβλ. για την ανάλογη περίπτωση του προσωρινού προσδιορισμού αποζημίωσης απαλλοτριωθέντος ΑΠ 455/1971Δ 3 σ. 87 και Δ10 σ. 692), ώστε να μην στερούνται διαφορές αυτές άλλων εγγυήσεων ορθοκρίσις. Ούτε, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής είναι αναγκαία η επίκληση της προϋπόθεσης της επείγουσας περίπτωσης ή της αποτροπής επικείμενου κινδύνου όπως προβλέπει το άρθρο 682 § 1 ΚΠολΔ, διότι 01 προϋποθέσεις αυτές αναφέρονται στα γνήσια ασφαλι-στικά μέτρα (ΕφΑΘ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1181, ΜΠρΚεφ 5/2014, ΜΠρΚεφ 64/2013, ΜΠρΚεφ 116/2013, ΜΠρΚεφ 119/2013 ΤΝΠ-Νόμος, ΜΠρΡοδ 425/2011, ΜΠρΘεσ 36047/2005 ΤΝΠ-Νόμος, βλ. και Ε. Μπαλογιάννη παρα-τηρήσεις στην ΜΠρΤρικ 1248/2002 Δ 2004.275, Κοτσιρή/ Σταματούδη, ό.π. υπό άρθρο 49 αριθ. 26, όπου και παρά-θεση περαιτέρω νομολογίας).

Εξάλλου σχετικά με τα κριτήρια βάσει των οποίων το δικαστήριο σε περίπτωση διαφωνίας των μερών θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (ν. 2121/1993 και ν. 3057/2002), καθώς και οι Οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτή-των της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρω-παϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μάιου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορι-σμό της. Όμως το δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση 245/00/6.2.2003 (Αρμ 2003. 1699) αποφαινόμενο επί προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raad der Nederlanden, ως προς την ερμη-νεία του άρθρου 8 § 2 της ως άνω Οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων SENIA (ιδρύματος για την εκμετάλλευση συγγενικών δικαιωμάτων) και NOS (ιδρύματος ολλανδι-κής ραδιοτηλεόρασης) με αντικείμενο τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής, της καταβλητέας στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωνο-γραφήματων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφήματων, έκρινε ότι, ελλείπει κοι-νοτικού ορισμού της εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον ομοιόμορφο, κατά το δυνατόν, τρόπο στο έδαφος της Κοινότητας, «υπό το φως των στόχων της Οδηγίας 92/100, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανής να οδηγήσει στην επίτευξη δεούσης ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφήματων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μετάδοσης φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να

μεταδίδουν ραδιοφωνικώς το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις» και περαιτέρω, ότι ο εύλογος χαρακτήρας της αμοιβής αυτής «αναλύεται, ιδίως, ενόψει της αξίας της συγκεκριμένης χρήσης, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών». Ενόψει τούτων, ο καθορισμός του ποσού της ευλόγου αμοιβής που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για τη χρησιμοποίηση των φωνογραφημάτων τους από ραδιοφωνικούς σταθμούς, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω Οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το ν. 2121/1993. Το δικαστήριο, στην ειδικότερη αυτή περίπτωση, θα καθορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής (ΕφΘεσ 1810/2012 Αρμ 2013. 1660) και μεταξύ άλλων κριτηρίων που πρέπει να λάβει υπόψη του, είναι η αξία της συγκεκριμένης χρήσης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, η δυνατότητα (από άποψη χρόνου, ενδιαφερόντων και κατανόησης της ελληνικής γλώσσας) παρακολούθησης ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσο όρο ημερήσιος χρόνος που ο τηλεοπτικός σταθμός καλύπτει προγράμματα με τα ως άνω προστατευόμενα έργα, η ένταση της τηλεθέασης αυτών, οι συμβατικώς οριζόμενες αμοιβές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων άλλων τηλεοπτικών σταθμών, το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής που καταβάλλει ο τηλεοπτικός σταθμός σε Οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσης έργων προστατευομένων από το δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καθορίστηκε με προγενέστερες αποφάσεις του ίδιου ή άλλου δικαστηρίου για επιχειρήσεις ανάλογης κατηγορίας και θέσης (ΕφΑΘ 4419 ΔΕΕ 2013.681). Άλλα κριτήρια, βάσει των οποίων ο δικαστής μπορεί να προσδιορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής, είναι ιδίως ο βαθμός συμβολής της χρήσης των υλικών φορέων πάνω στους οποίους έχει εγγραφεί η ερμηνεία ή εκτέλεση στα έσοδα των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών από τη συγκεκριμένη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση (έσοδα από διαφημίσεις, αριθμός των ακροατών ή δεκτών, έκταση της περιοχής λήψης, διάρκεια και αριθμός χρήσεων). Το ύψος της εύλογης αμοιβής καθορίζεται ανάλογα και με τις ζώνες ακροαματικότητας (Δ. Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία & Συγγενικά Δικαιώματα, 3η έκδ. [2008], § 209 σ. 291). Περαιτέρω, αναφορικά με τη νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και προστασίας ισχύουν τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 57 ν. 2121/1993, τα οποία κατά το άρθρο 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων (Γενικότερα για το ζήτημα βλ. σχετικά: Γεωργίου Κουμάντου, Πνευματική Ιδιοκτησία, 8η έκδοση 2002, σ. 359-378 και 380 επ., Μιχαήλ-Θεοδώρου Μαρίνου, Πνευματική Ιδιοκτησία, 2000, σ. 251-272, 299-317, Κωνσταντίας Κυπρούλη, Το συγγενικό δικαίωμα των ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών, 2000, σ. 109-149, Διονυσίας Καλλινίκου, Τα θεμελιώδη θέματα του ν. 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα, 1994, σ. 158 επ., 164). Ο νομοθέτης, έχοντας υπόψη του τις κατά το προγενέστερο δίκαιο δυσκολίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να προστατεύουν δικαστικά ή εξώδικα τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών κ.λπ. (βλ. σχετικά Γ Κουμάντο, ό.π., σ. 368 σημ. 752, όπου παρατίθεται νομολογία με βάση το προγενέστερο δίκαιο), «διευκόλυνε» τους οργανισμούς αυτούς, για να επιτελέσουν τους σκοπούς τους, με τρία δικονομικά προνόμια: Α) Οι οργανισμοί μπορούν να ενεργούν πάντα, δικαστικώς ή εξωδικώς, στο δικό τους όνομα είτε η αρμοδιότητα τους στηρίζεται σε μεταβίβαση εξουσίας είτε σε πληρεξουσιότητα κατά το άρθρο 54 § 3. Ενεργούν λοιπόν εξ ιδίου δικαίου και δεν χρειάζεται να διευκρινίζουν ποια είναι η ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον δικαιούχο (άρθρο 55 § 2 εδάφιο β'). Β) Η δεύτερη διευκόλυνση αφορά το αναγκαίο περιεχόμενο του δικογράφου, με το οποίο ζητείται δικαστική προστασία. Ο οργανισμός

δεν είναι ανάγκη να αναφέρει όλα τα έργα των δικαιούχων που εκπροσωπεί και για τα οποία ζητείται η δικαστική προστασία, αλλά αρκεί, κατ' εξαίρεση, η δειγματοληπτική αναφορά των έργων αυτών (άρθρο 55 § 3). Γ) Το κυριότερο όμως προνόμιο αφορά την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργα-νισμών τόσο κατά την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών, όσο και κατά τη δικαστική προστασία των δικαιούχων. Ειδικότερα από την διάταξη του άρθρου 55 § 2 εδ. α` ν. 2121/1993 και ιδίως από την περιεχόμενη σε αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώ-νουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σε αυτούς οι σχε-τικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιό-τητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής [ή αίτησης] των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείριση, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικό-γραφο της όλων των δικαιούχων [ημεδαπών ή αλλοδα-πών] συγγενικών δικαιωμάτων, που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέ-ρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλε-πόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυνα-μώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διά-ταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημε-δαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαι-τείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων (ΕφΘεσ 1810/2012 ό.π.), μη απαιτουμέ-νης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επί-δικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β` του προαναφερόμενου άρθρου του ν. 2121/1993, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημε-δαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε και τα ακόλουθα: 1] Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφο-ρώντας στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του ν. 2121/19934 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2] Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των οργα-νισμών συλλογικής διαχείρισης, 3] Το ότι στην αμέσως επόμενη § 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικο-γράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης, από εκάστοτε εναγομένους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απα-ρίθμηση των

έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί (ΕφΑΘ 4419/2012 ΔΕΕ 2013. 681, σημείωση Κωνσταντίας Κυπρούλη ΔΕΕ 2013. 687 με περαιτέρω παραπομπές, ΕφΘεσ 843/2010 ΤΝΠ-Νόμος). 4] Το ότι το εισαγόμενο κατά τα ανωτέρω τεκμήριο είναι, όπως προεκτέθηκε, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερθέντα νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ή στο καθ' ύλην αρμόδιο Δικαστήριο, για τον κατά την τακτική διαδικασία οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 § 1 εδ. γ', δ' και ε' ν. 2121/1993) με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου, να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμη και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώσουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίστηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήση (άρθρο 55 § 4 ν. 2121/1993), παρέχοντας του, μεταξύ άλλων πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο ανωτέρω οργανισμός δηλώνει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 § 4 εδ. β' του ν. 2121/1993) και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 § 1 εδ. ε' του ίδιου νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 §§ 1,8 και 9 του ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 § 1 ν. 146/1914 «περί αθεμίτου ανταγωνισμού» ή ακόμη και με εκείνη του άρθρου 669 ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι πλέον μεμονωμένα άτομα αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα για το ορισμένο και το παραδεκτό της αγωγής αυτού (ΜΠρΘεσ 11989/2012 ΔΙΜΕΕ 2012. 214 με σημ. Ευαγ. Βαγενά, ΔΙΜΕΕ 2012. 220, για τις διατυπωθείσες απόψεις βλ. ΠΠρΑΘ 2903/2009 ΔΙΜΕΕ 2009. 533· contra για τη νομιμοποιητική λειτουργία του τελευταίου αυτού τεκμηρίου βλ. ΜΠρΤρικ 1249/2002 ΕπισκΕΔ 2002.1155).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αίτηση, όπως αυτή παραδεκτώς, συμπληρώθηκε, με προφορική δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου του αιτούντος στο ακροατήριο πριν από τη συζήτηση της υπόθεσης, στη σελίδα 13 της ένδικης αίτησης και στην υπ' αριθ. 23 ται-νία το όνομα της συμμετέχουσας ηθοποιού Αν.Π., χωρίς να υπάρχει εμπόδιο από το άρθρο 224 ΚΠολΔ για την ως άνω συμπλήρωση, αφού με αυτήν δεν μεταβάλλεται το αίτημα (πρβλ. ΜΠρΠειρ 4957/2010 ΠειρΝ 2010. 315, ΜΠρΑΘ 6780/2001 ΔΕΕ 2001. 894. βλ. Κβάνη σε Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα ΚΠολΔ ΙΙ, [2000] υπό άρθρο 686, αριθ. 10, Βαθρακοκοίλη, σε ΕρμΚΠολΔ, υπό άρθρο 686, αριθ. 26 και 27, Κ. Μπέη, «Οι διαδικασίες του Μονομελούς Πρωτοδικείου», σ. 265 267), ο αιτών εκθέτει ότι αποτελεί το μόνο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστασίας

συγγενικών δικαιωμάτων που συνεστήθη και λειτουργεί νόμιμα από τους Έλληνες ηθοποιούς και αντιπροσωπεύει τους ειδικότερα αναφερόμενους σε αυτήν [αίτηση] ερμηνευτές-ηθοποιούς, με σκοπό μεταξύ άλλων να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής αυτής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ότι το Σεπτέμβριο του 1995 συνέταξε το αναφερόμενο στην αίτηση αμοιολόγιο, τηρώντας τους νόμιμους όρους δημοσιοποίησης, στη συνέχεια δε κάλεσε την εδρεύουσα στην ..... καθ` ης ανώνυμη εταιρία, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει ο περιφερειακός τηλεοπτικός σταθμός με το διακριτικό τίτλο «.....», ο οποίος τις ειδικότερα αναφερόμενες στην αίτηση ημε-ροχρονολογίες και ώρες, χρησιμοποιεί δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς ήχου και εικόνας, αφού πρόβαλλε τις ειδικότερα αναφερόμενες ταινίες, στις οποίες συμμετέχουν ειδικότερα αναφερόμενοι σε αυτήν [αίτηση] ανά ταινία ηθοποιοί-μέλη του, έτσι ώστε η ως άνω χρήση να είναι για την καθ` ης ιδιαίτερα χρήσιμη για τη λειτουργία της ανωτέρω επιχείρησης της, διότι οφείλει ένα μεγάλο μέρος των διαφημιστικών εσόδων της στην προβολή των ελληνικών ταινιών και σειρών, να προέλθουν σε συμ-φωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, πλην όμως η καθ` ης, αρνείται να συμπράξει στον καθορισμό και στην καταβολή της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων-μελών αυτού [αιτούντος], εύλογη αμοιβή η οποία, σύμφωνα με το νομίμως δημοσιευμένο αμοιολό-γιο το οποίο αυτός [αιτών] συνέταξε και γνωστοποίησε στο κοινό μέσω της δημοσίευσης του σε τρεις εφημερί-δες, ανέρχεται, στα αιτούμενα κατ` αποκοπή ποσά. Επικαλούμενος δε ο αιτών κατεπίγουσα περίπτωση, συνι-στάμενη στον κίνδυνο της καθυστέρησης ή ματαίωσης εισπραξης επί σειρά ετών των απαιτήσεων των δικαιού-χων ερμηνευτών-ηθοποιών, ζητεί: 1) Να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου και εικόνας που χρησιμοποίησε η καθ` ης για τις 31 τηλεοπτικές μεταδόσεις των βιντεοταινιών ως εξής: Για τις τηλεοπτικές μεταδόσεις των ταινιών με ώρα έναρξης μετάδοσης 18.00-24.00 δηλαδή για κάθε μία από τις 30 τηλεοπτικές μεταδόσεις βιντεοταινιών με τους τίτλους: ..., το ποσόν των 807 ευρώ, ενώ για την τηλεοπτική μετάδοση της ταινίας με ώρα έναρξης μετάδοσης 24.00-13.30 δηλαδή για την τηλεοπτική μετάδοση της βιντεοταινίας με τον τίτλο: ΜΗΝ ΤΟΝ ΕΙΔΑΤΕ ΤΟΝ ΠΑΝΑΗ, το ποσόν των 515 ευρώ. 2) Να καθορισθεί συνολικά για τις 31 μεταδό-σεις το συνολικό ποσό των [24.210 + 515] 24.725 ευρώ. 3) Να επιδικασθεί προσωρινά σε βάρος της καθ` ης το ποσό των 12.362,50 ευρώ εκ των 24.725 ευρώ και το οποίο ποσό να καταβληθεί στον αιτούντα και τέλος 4) Να καταδικαστεί η καθ` ης στη δικαστική του δαπάνη.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η κρινόμενη αίτηση αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, το οποίο είναι καθ` ύλην και κατά τόπον αρμόδιο προς εκδίκαση της κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. ΚΠολΔ σε συνδ. με το άρθρο 49 § 1 εδ. γ` του ν. 2121/1993, όπως ισχύει μετά την τροποποίηση του με το άρθρο 81 του ν. 3057/2002 [ΦΕΚ Α 239/10.10.2002] και το άρθρο 46 του ν. 3905/2010 [ΦΕΚ Α 219/23.12.2010]) και είναι επαρκώς ορισμένη περιέχουσα όλα τα αναγκαία για την πληρό-τητα του δικογράφου της στοιχεία, χωρίς να αποτελεί στοιχείο του ορισμένου της ένδικης αίτησης η προγε-νέστερη της άσκησης της ένδικης αίτησης διαπραγματεύση μεταξύ του αιτούντος Οργανισμού και του χρήστη, ως αβασίμως διατείνεται η καθ` ης, αρκούσης της διαφω-νίας [άρνησης] του χρήστη να καταβάλλει την προτεινό-μενη κατά το αμοιολόγιο του αιτούντος, προβλεπόμενη εκ του νόμου -μόνο ως προς την ύπαρξη όχι ως προ το ύψος- εύλογη αμοιβή. Περαιτέρω, η ένδικη αίτηση ως προς το πρώτο και δεύτερο αίτημα της [να καθορισθεί το ύψος της εύλογης αμοιβής] είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις προαναφερόμενες διατάξεις των άρθρων 1, 2 § 1, 3, 46, 47 49, 54-58 του ν.

2121/1993, με την επισήμανση ότι ως αναφέρθηκε και στη μείζονα σκέψη της παρούσας, καίτοι ο υπολογισμός της αιτουμένης αμοιβής, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του, στην προ-κειμένη περίπτωση ο καθορισμός σε ορισμένο κατ' αποκοπή ποσό είναι επιτρεπτός κατ' άρθρο 32 § 1 περ. α', β' και γ' του ν. 2121/1993, διότι ο υπολογισμός σε ποσοστό επί ακαθαρίστων εσόδων κ.λπ. είναι δυσχερής, πολυδάπανος και χρονοβόρος (πρβλ. και ΜΠρΘεσ 42379/2005 ΤΝΠ-Νόμος). Το τρίτο αίτημα της ένδικης αίτησης να υποχρεωθεί η καθ' ης να καταβάλει σε αυτόν [αιτούντα] το ήμισυ του καθορισθέντος ποσού, ήτοι το ποσό των 12.362,50 ευρώ, είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτό, διότι, όπως προαναφέρθηκε, η ορθή έννοια του άρθρου 49 § 1 περί καθορισμού από το δικαστήριο του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της, δεν είναι ότι με την αναφορά αυτή καθιερώνεται από διάταξη ουσιαστικού δικαίου ακόμη μία περίπτωση προσωρινής επιδίκασης απαίτησης ως ασφαλιστικό μέτρο, πέρα από αυτές που περιοριστικά απαριθμούνται στο άρθρο 728 § 1 ΚΠολΔ (όπως ενδεικτικά δέχεται η ΜΠρΑΘ 4296/2002 Δ 2004. 264), ούτε, ειδικότερα, περιλαμβάνεται στην περίπτωση ζ' της εν λόγω διάταξης, με την οποία προβλέπεται η προσωρινή επιδίκαση απαίτησης, που ορίζεται από τις διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου, αφού μία τέτοια εκδοχή δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στη γραμματική διατύπωση του νόμου (ΜΠρΚεφ 5/2014, ΜΠρΚεφ 64/2013, ΜΠρΚεφ 116/2013, ΜΠρΚεφ 119/2013 ΤΝΠ-Νόμος, ΜΠρΑΘ 2004/2007 ΔΙΜΕΕ 2007 253 με παρατηρήσεις Κρ. Μεταξόπουλου ΔΙΜΕΕ 2007 255, ΜΠρΤρικ 1248/2002 Δ 2004. 270). Αντίθετα η ορθή έννοια της διάταξης του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 είναι ότι το δικαστήριο προσδιορίζει μαζί με το ύψος της αμοιβής και «τους όρους πληρωμής της». Οι όροι δε αυτοί, σε συνδυασμό με το ύψος της αμοιβής, θα αποτελέσουν το εύλογο μέτρο που καλείται να προσδιορίσει προσωρινά ή οριστικά το δικαστήριο (ΜΠρΤρικ 1248/2002 Δ 2004. 270, ΜΠρΤρικ 1249/2002 ΕπισκΕΔ 2002. 1155, ΜΠρΤρικ 1250/2002 ΧρΙΔ 2003.173). Έτσι προβλέπεται η δυνατότητα καθορισμού από το δικαστήριο της εύλογης αμοιβής και όχι η προσωρινή επιδίκαση της (βλ. ΜΠρΑΘ 2004/2007 ΔΙΜΕΕ 2007 253 με παρατηρήσεις Κρ. Μεταξόπουλου ΔΙΜΕΕ 2007 255). Τούτο δεν αναιρείται, αλλά αντιθέτως ενισχύεται από τον παραλληλισμό της διαδικασίας αυτής με τη διαδικασία του προσωρινού και οριστικού προσδιορισμού τιμής μονάδας σε περίπτωση αναγκαστικής απαλλοτρίωσης ακινήτου (βλ. σχετ. ανάλυση του καθηγ. Γ. Κουμάντου, Πνευματικής Ιδιοκτησίας, 7η έκδοση, σ. 1147 και 1148. πρβλ. και ΑΠ 455/1971 Δ 3 σ. 87 και Δ 10 σ. 692) παραλληλισμό που επικαλείται ο αιτών, και το παρόν Δικαστήριο αποδέχεται ως ορθό. Επομένως, η αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Από τις διατάξεις των άρθρων 62, 64 § 2,339,409 §§ 1 και 2,410 § 3 και 415 έως 420 ΚΠολΔ και 61,65, 67 και 70 ΑΚ συνάγεται, ότι δεν μπορεί να είναι μάρτυρας, αφού δεν είναι τρίτος και δεν μπορεί αυτό να έχει (κατ' αρχήν τουλάχιστον) την αντικειμενικότητα του τρίτου, ο διάδικος και, για τη ταυτότητα του λόγου, ο νόμιμος εκπρόσωπος διαδίκου νομικού προσώπου ή το μέλος της διοίκησης αυτού. Τούτο συνάγεται ιδίως από το ως άνω άρθρο 415 ΚΠολΔ, που προβλέπει ως αποδεικτικό μέσο την εξέταση των διαδίκων ή των νομίμων εκπροσώπων των νομικών προσώπων ή των μελών της διοίκησης τους. Η εξέταση όμως αυτή δεν αποτελεί μαρτυρία, αλλά ιδιαίτερο αποδεικτικό μέσο, το οποίο επιτρέπεται, όταν τα πραγματικά γεγονότα δεν αποδείχθηκαν καθόλου ή αποδείχθηκαν ατελώς από τα υπόλοιπα αποδεικτικά μέσα, Υπό την αντίθετη εκδοχή, θα ήταν δυνατό να εξετάζεται το ίδιο πρόσωπο ως μάρτυρας και στη συνέχεια ως διάδικος ή ως

εκπρόσωπος ή ως μέλος της διοίκησης διαδίκου νομικού προσώπου- λύση προδήλως άτοπη (ΟΛΑΠ 1328/1977). Συνεπώς, η ένορκη κατάθεση ως μάρτυρα του ίδιου του διαδίκου ή του νομίμου εκπροσώπου ή του μέλους της διοίκησης διαδίκου νομικού προσώπου είναι ανυπό-στατο αποδεικτικό μέσο (ΑΠ 988/2013 ΤΝΠ-Νόμος, ΑΠ 420/2013 ΕλλΔνη 2014. 267 ΑΠ 374/2011 ΝοΒ 2011. 1860, ΑΠ 1335/2008, 615/2008, 329/2008). Τα ανωτέρω για την ταυτότητα του λόγου, ισχύουν και επί ενόρκων βεβαιώσεων ενώπιον ειρηνοδίκη ή συμβολαιογράφου κατά το άρθρο 671 § 1 ΚΠολΔ, με τις οποίες ο ενόρκως βέβαιων τρίτος καταθέτει ό,τι γνωρίζει για τα αποδεικτέα πραγματικά περιστατικά. Άρα ένορκη βεβαίωση ενώπιον ειρηνοδίκη ή συμβολαιογράφου του ίδιου του διαδίκου ή του νομίμου εκπροσώπου ή μέλους της διοίκησης του διαδίκου νομικού προσώπου είναι ανυπόστατο αποδει-κτικό μέσο (ΑΠ 715/2013 ΕφΑΔ 2014. 305, ΑΠ 1621/2012 ΤΝΠ-Νόμος). Η έννομη αυτή συνέπεια προϋποθέτει την ύπαρξη της ιδιότητας του διαδίκου φυσικού προσώπου ή του εκπροσώπου ή μέλους της διοίκησης του διαδίκου νομικού προσώπου κατά το χρόνο της ένορκης βεβαίωσης, που αποτελεί και τον κρίσιμο χρόνο για το χαρα-κτηρισμό της ένορκης βεβαίωσης (ή κατάθεσης) ως ανυπόστατης (ΑΠ 715/2013 ΕφΑΔ 2014. 305 με τις εκεί παραπομπές σε ΑΠ 1010/2009, 248/2009, 1492/2006, 1361/2005, 814/2005) και επομένως ένορκη βεβαίωση (ή κατάθεση) διαδίκου ή εκπροσώπου διαδίκου νομικού προσώπου εξακολουθεί να αποτελεί ανυπόστατο απο-δεικτικό μέσο και ανεπίτρεπτα λαμβάνεται υπόψη, όταν ο ενόρκως βέβαιων ήταν διάδικος κατά τον χρόνο της βεβαίωσης, έστω και αν απώλεσε μετά ταύτα την ιδιό-τητα αυτήν, στα πλαίσια της αυτής δίκης, καθόσον εξακολουθεί και τότε να υφίσταται ο δικαιολογητικός λόγος της απαγόρευσης λήψης υπόψη της ένορκης βεβαίωσης αυτού, η έλλειψη δηλ. αντικειμενικότητας αυτού κατά τον κρίσιμο εκείνον χρόνο (ΑΠ 715/2013 ΕφΑΔ 2014. 305).

Όμως, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 690 § 1 και 347 του ΚΠολΔ προκύπτει, ότι στις υποθέσεις που δικάζονται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστι-κών μέτρων επιτρέπεται κάθε πρόσφορο προς απόδειξη μέσο, ακόμη δε και αποδεικτικά μέσα που δεν πληρούν τους όρους του νόμου (ΑΠ 1675/1995 ΕλλΔνη 1998.362 -βλ. Τέντε, σε Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα ΚΠολΔ I [2000] υπό άρθρο 347 αριθ. 1-3 και Κράνη, σε Κεραμέα/Κονδύλη/ Νίκα ΚΠολΔ II [2000] υπό άρθρο 690 αριθ. 6, πρβλ. και ΑΠ 1340/2013).

Στην προκείμενη περίπτωση από την εκτίμηση των ένορκων καταθέσεων των μαρτύρων ..., που εξετάσθηκαν στο ακροατήριο και από όλα τα προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα, καθώς και από την ενώπιον της συμβολαιογράφου Πατρών Ιω.Σ. υπ` αριθ. 267/17.11.2014 ένορκη βεβαίωση του Γ.Ν. που λαμβάνεται υπόψη σε αυτή τη διαδικασία χωρίς προηγούμενη κλήτευση του αντιδίκου (άρθρα 690 § 1, 734 § 3 συνδ. με άρθρο 529 § 1 ΚΠολΔ -ΑΠ 1150/2005 ΤΝΠ ΔΙΑ - βλ. Κατρά, Σύστημα ασφαλιστικών μέτρων κ.λπ., § 24, Η3 iii, σ. 140, Τζιφρα, Ασφαλιστικά μέτρα, II αριθ. 7, σ. 53) και εν προκειμένω αποτελεί ανυπόστατο αποδεικτικό μέσο, διότι ο ενόρκως βέβαιων, δεν είναι τρίτος σύμφωνα με όσα προαναφέρ-θηκαν, αλλά όπως και ο ίδιος δήλωσε ενώπιον της προαναφερόμενης συμβολαιογράφου, είναι Αντιπρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου της καθ` ης ανώνυμης εταιρείας «.....», λαμβάνεται όμως υπόψη στην παρούσα διαδικασία, σύμφωνα με όσα προαναφέρθη-καν, σε συνδυασμό με την εν γένει διαδικασία, πιθανο-λογούνται τα ακόλουθα πραγματικά...

Σε όλες τις ανωτέρω ταινίες συμμετείχαν ερμηνευ-τές- ηθοποιοί μέλη του αιτούντος Οργανισμού, οι οποίοι του έχουν αναθέσει τη διαχείριση των επ` αυτών συγ-γενικών τους δικαιωμάτων. Περαιτέρω, σύμφωνα με το εδ. γ` της § 1 του άρθρου 52 του ν. 2121/1993 «Τύπος άδειας. Περιορισμοί και διάρκεια δικαιωμάτων καθώς και ρύθμιση άλλων θεμάτων», όπως το δεύτερο

εδάφιο της περίπτωσης γ' αντικαταστάθηκε ως άνω με το άρθρο 3 του ν. 4212/2013 [ΦΕΚ Α 257/3.12.2013] (ενσωμάτωση της Οδηγίας 2011/77/ΕΕ), «Τα δικαιώματα που προβλέπονται στα άρθρα 46 έως 51 διέπονται από τους ακόλουθους κανόνες:... γ) η διάρκεια των δικαιωμάτων των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που προβλέπονται στα άρθρα 46 και 49 του νόμου αυτού ορίζεται σε πενήντα (50) χρόνια μετά την ημερομηνία της ερμηνείας ή εκτέλεσης, αλλά δεν μπορεί να είναι μικρότερη από τη διάρκεια της ζωής του καλλιτέχνη. Ωστόσο - αν η ενσωμάτωση της ερμηνείας ή εκτέλεσης επί άλλου μέσου εκτός φωνογραφήματος, δημοσιευθεί ή παρουσιασθεί νομίμως στο κοινό εντός της περιόδου αυτής, τα δικαιώματα διαρκούν πενήντα (50) έτη από την ημερομηνία της πρώτης αυτής δημοσίευσης ή της πρώτης αυτής παρουσίασης στο κοινό, ανάλογα με το ποια έγινε πρώτη, - αν η ενσωμάτωση της ερμηνείας ή εκτέλεσης επί φωνογραφήματος δημοσιευθεί ή παρουσιασθεί νομίμως στο κοινό εντός της περιόδου αυτής, τα δικαιώματα διαρκούν εβδομήντα (70) έτη από την ημερομηνία της πρώτης αυτής δημοσίευσης ή της πρώτης αυτής παρουσίασης στο κοινό, ανάλογα με το ποια έγινε πρώτη». Στην προκείμενη περίπτωση πιθανολογείται ότι οι ανωτέρω ταινίες κατά το ως άνω έτος εμφανιζόμενης παραγωγής τους ενεγράφησαν σε υλική μορφή σελιδών με βάση την τότε εφευρεθείσα τεχνολογία, ήτοι σε μορφή κατάλληλη για παρουσίαση στον κινηματογράφο. Με την εμφάνιση της τηλεόρασης, οι ταινίες αυτές ενεγράφησαν εκ νέου σε νέο -διάφορο του παλαιού και αποτελούντα νέα στάθμη της τεχνολογίας - υλικό φορέα, ήτοι αναλογικό φορέα [beta] και την τελευταία περίπου 10-ετία, ενεγράφησαν εκ νέου σε νέο υλικό φορέα, ήτοι σε ψηφιακό δίσκο και συνεπώς η νέα αυτή εγγραφή τους σε όλως διάφορους και νέους απο-τελούντες νέα εφεύρεση/νέα τεχνολογία, αποτελεί νέο τρόπο δημοσίευσης, από τον οποίο αρχίζει νέος χρόνος προστασίας, απορριπτόμενου ως κατ' ουσίαν αβάσιμου του ισχυρισμού της καθ' ης περί απώλειας προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων λόγω παρέλευσης 10ετίας από την ημερομηνία ερμηνείας ή εκτέλεση τους. Οι ταινίες αυτές, που εμφανίζουν υψηλούς δείκτες θεαματικό-τητας, λόγω της καλλιτεχνικής τους αξίας, που οφείλεται στην ερμηνεία των διαφόρων ρόλων από καταξιωμένους ηθοποιούς, μέλη του αιτούντος, προβλήθηκαν από τον τηλεοπτικό σταθμό της καθ' ης, χωρίς να έχει προηγηθεί ή και να έχει επακολουθήσει, μεταξύ του αιτούντος Οργανισμού και της καθ' ης σχετική συμφωνία για καταβολή εύλογης και ενιαίας αμοιβής που έπρεπε να λάβουν τα μέλη του αιτούντος για την άνω προβολή, λόγω άρνησης της τελευταίας, μολονότι ο αιτών κατ' άρθρο 56 § 3 εδ. ε' του ν. 2121/1993 έχει καταρτίσει και γνωστοποιήσει προς το κοινό, με δημοσιεύσεις αυτού, στις τρεις προαναφερό-μενες εφημερίδες, ήτοι στη «.....», στον «.....» και στην «.....», το προτεινόμενο από αυτόν αμοιβολόγιο για την προβολή των ελληνικών ταινιών. Επομένως, η καθ' ης υποχρεούται να καταβάλει στον αιτούντα Οργανισμό εύλογη αμοιβή για την άνω τηλεοπτική μετάδοση των προεκτεθεισών ταινιών, αφού πιθανολογείται ότι η χρήση των ως άνω υλικών φορέων ήχου και εικόνας είναι για την καθ' ης ιδιαίτερα χρήσιμη για τη λειτουργία της ανωτέρω επιχείρησης της ήτοι του ραδιο-τηλεοπτικού της σταθμού, διότι οφείλει ένα μεγάλο μέρος των διαφημιστικών εσόδων της στην προβολή των ανω-τέρω ελληνικών ταινιών.

Συνεπώς εφόσον η καθ' ης χρησιμοποιεί υλικούς φορείς εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχουν νόμιμα εγγραφεί για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, αυτή [καθ' ης] ως χρήστης οφείλει την προβλεπόμενη από τη διάταξη της § 5 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 -όπως η § 5 προστέθηκε με την § 6 του άρθρου 81 του ν. 3057/2002 [ΦΕΚ Α 239/10.10.2002]- ενιαία και εύλογη αμοιβή στους ερμηνευτές ηθοποιούς των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς.